Выходить у Львовѣ що дня (кромъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціиканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма принимають ся лишь франковании.

Рекламація неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администрації „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 158. | Нинѣ: Завтра: | гр. к. Атиногена, Марины мч. | рим. к. Виктора, Марты | Четверъ 16 (28) липня 1892. | Всхôдъ сонца 4 г. 33 м.; заходъ 7 г. 39 м. Баром. 761 терм + 17·6° + 14·2°. | Рôкъ II.

Розпорядженє ц. к. Намѣстництва въ справѣ холеры.

Зъ причины грозячои холеры, выдало ц. к. Намѣстництво у Львовѣ на пôдставѣ розпорядженя Міністерства обороны краєвои зъ дня 18 липня и Міністерства справъ внутрѣшныхъ зъ дня 19 липня с. р., а также въ порозумѣню зъ ц. к. краєвою командою жандармеріѣ, слѣдуючѝ зарядженя:

Службу жандармôвъ, установленыхъ въ пасѣ ревізійнôмъ для контролѣ катастру худобы, можна обмежити, а натомѣсть треба ужити тыхъ жандармôвъ до надзору надъ выконуванємъ средствъ санітарно-поліцийныхъ, зарядженыхъ політичною властею для вôдверненя грозячои епідеміѣ.

А що въ цѣлôмъ краю находить ся 226 жандармôвъ, призначеныхъ для контролѣ катастру худобы въ граничнôмъ пасѣ вôдъ стороны Россіѣ, то они будуть могли немало помочи при выказуваню выданыхъ властями средствъ охоронныхъ противъ занесеня холеры и при пильнованю, щобы нѣхто въ незаконный спосôбъ не переступивъ границѣ.

При кождôмъ зелѣзничôмъ поѣздѣ, що зъ Россіѣ приѣздить въ границѣ краю, мае находитись бодай оденъ жандармъ для помочи лѣкареви, що сповняє свою службу у входовôмъ мѣсци.

У всѣхъ иншихъ мѣсцяхъ входовыхъ вôдповѣдно до розпоряджень властей мае черезъ цѣлый день находити ся бодай оденъ жандармъ. Вôнъ мае обовязокъ, такъ якъ ц. к. мытовѝ урядники скарбовои сторожи, помагати лѣкареви тамъ призначеному, а коли бы тамъ лѣкаря не було, то мае пильно уважати на станъ здоровля подорожныхъ. Коли бы спостерѣгъ пôдозрѣлѝ симптомы, то такихъ подорожныхъ безусловно не смѣє перепустити черезъ границю.

Всѣ постерунки вздовжь граничнои лініѣ Державы мають якъ найчастѣйше высылати патролѣ на границю, щобы вôдставляли до найблизшои стаціѣ всѣхъ подорожныхъ, котрѝ бы въ незаконный спосôбъ хотѣли перейти границю, и щобы хорыхъ або пôдозрѣлыхъ о хоробу безъ проволоки цофнули поза границѣ краю.

Всѣ жандармы, а въ граничныхъ повѣтахъ и тѝ, що установленѝ для контролѣ катастру худобы, повиннѝ пôдчасъ выконуваня своеи звычайнои службы звертати також пильну увагу на спосôбъ выконуваня въ кождôй мѣсцевости всѣхъ средствъ, зарядженыхъ противъ холеры.

Отто противъ Вільгельма.

Кн. Бісмаркъ завзявъ ся видко и не думае простити тымъ, що недозволили ему оснувати побôчь династіѣ Гогенцоллернôвъ другу династію Бісмаркôвъ. Кôлька днѣвъ тому назадъ мавъ вôнъ въ Кісінґенъ велику бесѣду політичну, въ котрôй заповѣвъ, що не буде мовчати а буде дальше вести борбу зъ своими противниками. Нѣмцѣ зъ полудневыхъ сторôнъ, зъ Бадену, Гессіѣ, Турингіѣ и Палятинату задумали були зробити кн. Бісмаркови велику овацію и прибули громадно до Кісінґенъ, а кн. Бісмаркъ выголосивъ середъ ними велику бесѣду політичну, котрои конець особливо бувъ характеристичный, позаякъ була то отверта полеміка зъ нѣмецкимъ цѣсаремъ и его теперѣшными дорадниками. Характеристичный сей уступъ звучить такъ:

Кн. Бісмаркъ перепросивъ насамперѣдъ гостей за то, що выголосивъ передъ ними формальну бесѣду політичну, и сказавъ вôдтакъ: Що на серци, то и на языцѣ. Я, що черезъ сорокъ лѣтъ робивъ політику, не можу теперь здержати ся вôдъ неи и не буду здержувати ся; хочь менѣ ротъ затыкають, я таки не буду мовчати. Мои противники кажуть, що менѣ історія лѣпше до лица, и хотѣли бы, щобы я мовчавъ, а що я тому противный, то они осуджують мене якъ найострѣйше, а вже найгôрше тѝ пôвурядовцѣ. То лишь для мене рѣчь ясна: коли мене уважають за такого лихого чоловѣка вже въ короткôмъ часѣ по тôмъ, коли я выступивъ зъ уряду, то якась частинка тои ѣди, якою мене обкидають, мусить спасти и на мою роботу, на цѣсаря и на державу. Коли творителя тыхъ здобуткôвъ хотять зробити якимсь такимъ безумнымъ, що вôнъ самъ не знає, чого хоче, то такою лайкою ганьблять не лишь самого автора але и его дѣло. На жаль таке поступованє сотрудникôвъ теперѣшного правительства єсть хибне. Я хотѣвъ бы закôнчити се торжество окликомъ въ честь цѣсаря и державы, и то въ честь державы въ еѣ цѣлости, взявши разомъ нѣмецкихъ князѣвъ, вôльнѝ мѣста и парляментъ“. Отсе та часть полемічна, котра надає послѣднôй бесѣдѣ кн. Бісмарка найбôльшои ваги; все проче то лишь згадки зъ минувшости, хочь и тутъ єсть дещо цѣкавого. Такъ сказавъ кн. Бісмаркъ, що нѣмецка держава добула собѣ цѣсарску корону зъ помѣжь

19

ЯРИНА.

Повѣсть О. Г. Крашевского.

(Дальше.)

Свитаючій день заставъ еѣ ще въ задумѣ, розгорячену гадками и втомлену. Она тôльки й бажала нагоды зблизити ся до чоловѣка, котрого постановила розслѣдити. Гарный ранокъ весняный, потреба охолоды и вôддыху свѣжимъ воздухомъ, скропленымъ росою, вывела еѣ до города.

Давнѣйше було то мѣсце еѣ спокôйныхъ думокъ, та яка рôжниця була межи еѣ вчерашными споминами въ голубôмъ строю, а нинѣшными палкими здогадами и бажанями. Страсть еѣ зросла, стала нагальнѣйшою и годѣ було еѣ такъ легко здержати, уста дрожали, отвираючись на пытаня, а очи заходили сльозами. Такъ помилити ся! такъ дати ся звести! И она заломуючи руки думала: Теперь не остає нѣчо бôльше, лише склонити голову и померти.

Вôйшла въ темну алею грабову и зачала ити по нѣй скорымъ крокомъ. Передъ собою не бачила она нѣчого. Сонце ще не зôйшло; мрака уносила ся надъ рѣкою, що плыла спокôйно яромъ; листе деревъ, покрыте каплями росы, лиснѣло въ живôмъ раннôмъ сяєвѣ и глубока тишина розстелялась ще довкола, неначе нôчь не пôдняла ще своеи стопы зъ землѣ. Городъ бувъ знищеный, а черезъ те й сумный; опущеный, занедбаный бувъ вôнъ зеленою руиною, такъ само майже сумною, якъ чорнѝ и червонѝ муры запалыхъ будынкôвъ. По стежкахъ розрослась буйна трава и хопта. На деревахъ пообтинано галузє; декотрѝ зъ нихъ лежали стятѝ на земли, порубанѝ та останками листя вказували своѝ жаль за позбавленымъ житємъ. Декуды зъ помежи бадиля буйнои кропивы, бодакôвъ, лопуха, выстававъ давнѣйше пильнованый цвѣтъ, а що мусѣвъ пропихатись промѣжь лабазъ, то выглядавъ марно и млаво. Замѣсть крутыхъ стежокъ середъ зеленыхъ травникôвъ выдоптанѝ дороги свѣдчили, що городъ ставъ власностію всѣхъ, що нѣхто не думавъ шанувати его, а кождый уживавъ, якъ ему було лѣпше. Ту було троха скошенои травы, тамъ загнана худоба, дальше спутаный кôнь и вязка дровъ свѣжо нарубаныхъ зъ выстаючимъ ще декуды листємъ — и все те вражало очи. Але ґрафиня не могла нѣчого бачити и не бачила зъ давна. Спôдниця еѣ чѣпала ся бодакôвъ, рвала ся на галузю, волосе въ скорôмъ ходѣ розвязалось, а по личку котились двѣ горячѝ сльозы, хочь она тыхъ слѣзъ не чула.

Дивнымъ дивомъ, яке не лише въ повѣстяхъ, але и въ звычайнôмъ житю лучає ся, на кôнци города поза тою улицею грабовою по цѣлонôчной праци усѣвъ також Остапъ вôдотхнути на колодѣ, опершись о мохнатый пень дуба. Терпѣнє и втома вôдняли ему останки силъ. Вôнъ прийшовъ а радше приволѣкъ ся ту и не почувъ, якъ сонъ, котрого не уживавъ уже тôлько ночей, обнявъ его своими крылами и вôнъ прижмуривъ повѣки.

Идучи майже безъ памяти графиня прийшла такъ близько до колоды, на котрôй спочивавъ Остапъ, що ажь спôдницею зачѣпила о галузь, що выставала зъ колоды. Инакше може була бы и не спостерегла его; а такъ звернула очи и побачила его. Довго не могла собѣ вытолкувати несподѣваного зъявища и стояла неповорушно, вдививши ся въ него неспокôйными, благаючими, слѣдчими очима. Она немовь пытала его: скажи, чи ты той самъ, що давнѣйше?

Остапъ спавъ зъ захмаренымъ лицемъ, зъ запалыми очима, блѣдый, втомленый, хорый. Тяжкій вôддыхъ вырывавъ ся зъ его грудей и по судорожныхъ рухахъ знати було, що и въ снѣ доскулювало ему житє, на думку приходила дѣйствôсть. Графиня притиснула руки до грудей и де невзялась у неи вôдповѣдь на еѣ пытанє:

— Нѣ, нѣ! вôнъ не змѣнивъ ся, вôнъ терпить для мене, вôнъ любить мене. То може яка тайна, то певно неправда. Дѣйстно, се неправда! — додала она рада зъ тои думки. — Вôнъ хотѣвъ мене лише вôдôпхати сею неправдою, бо догадувавъ ся, що у менѣ дѣвсь.

На колѣнахъ Остапа лежавъ папѣръ. Бувъ то листъ до Альфреда, котрый вôнъ перечитувавъ, маючи замѣръ выслати его то-

французскихъ баталіонôвъ. Вôйна зъ Францією була конче потрѣбна; Франція була противна нѣмецкому союзови и длятого можна було сю справу залагодити лишь мечемъ. Задачею кн. Бісмарка було прилагодити дорогу нѣмецкому мечеви и то удало ся ему у старого его пана (цѣсаря Вільгельма I.) Якъ була кончена вôйна зъ Францією, такъ — каже кн. Бісмаркъ — и у внутрѣ нѣмецкои державы треба було трохи диктувати, бо пословиця каже, що „хто пече тѣсто на яйцяхъ, муситъ яйця розбити“ — безъ невдоволеня не обôйде ся, бо то рѣчь неможлива ненарушити нѣчиихъ интересôвъ. Кн. Бісмаркъ громавлявъ ще й другій разъ и тогды заявивъ, що вôнъ не есть противный союзови Нѣмеччины зъ Австрією.

Переглядъ політичный.

Въ роботѣ парляментарной настане теперь перерва мабуть ажь до 26 вересня, коли збере ся знову угорскій парляментъ. А що ажь въ тôмъ часѣ вôдбуде ся выбôръ угорскихъ членôвъ спôльныхъ Делеґацій, то засѣданя делеґацій розпôчнуть ся ажь въ послѣднихъ дняхъ вересня або въ першихъ дняхъ жовтня. Мабуть въ половинѣ грудня будуть скликаній соймы краеві.

Найв. рѣшенемъ зъ дня 17 с. м. помножено посады платныхъ авскультантôвъ у всхôдной Галичинѣ зъ 125 на 150 и знесено платній посады авскультантôвъ для книгъ ґрунтовыхъ. Дальше системізовано третю посаду субститута прокураторіѣ въ Тернополи и другу посаду субститута въ Перемышли.

Въ Баку одержали вѣсть зъ Персіѣ, що тамъ въ Мешедѣ проявила ся джума. Въ виду того домагають ся „Новости“, щобы всѣ державы европейскй завчасу сполучили ся до обороны вôдъ сего страшного ворога. — Після урядового выказу занедужало доси на холеру въ Россіѣ 4.362 людей, а зъ тыхъ померло 2.712. Нижно-новгородскій ґубернаторъ одержавъ листы зъ погрозами и въ наслѣдокъ того заявивъ, що прикаже кождого вѣшати заразъ на мѣсци, хто бы важивъ ся нарушити спокôй въ мѣстѣ.

Комітетъ зложеный зъ Французôвъ и Россіянъ выславъ просьбу до президента міністрôвъ Любета, щобы правительство выдало боны лютерійній и переслало якъ найскорше міліонъ франкôвъ для бѣдныхъ Россіянъ. Любе обѣцявъ свою помôчь, але рôвночасно звернувъ увагу на то, щобы и для Французôвъ що терплять голодъ и нужду, збирано складки.

Орґанъ Ґарашанина „Видело“ обговорюючи оголошеній акты зъ процесу убійникôвъ Белчева въ Болгаріи, каже: Противъ такои пôдпольнои роботы нашихъ могучихъ протекторôвъ, мусимо запротестувати, бо не маємо нѣякои поруки, що та практика россійскои політики не повторить ся и въ Сербіи. Цѣкаво було бы знати, що ще крые ся въ архівахъ россійскихъ місій на Балканѣ.

Новинки.

Львовъ дня 27 Липня

— Студѣнь и зливы. Позавчера и вчера черезъ цѣлу нôчь и день падавъ у Львовѣ и въ околици безустанный дощь, въ наслѣдокъ чого теплота значно обнивила ся. Подôбна злива була и въ Коломыи, де въ тыхъ дняхъ падавъ майже безъ перервы дрôбный дощь а при тôмъ бувъ и сильный вѣтеръ; теплота тамъ такъ обнизила ся, що дня 25 о год. 5 рано було видко на бляшаныхъ дахахъ легкій иней. Про подôбнй зливы и студѣнь доносять такожь и зъ другихъ сторôнъ державы. Дунай прибувъ такъ, що у Вѣдни дôстала ся вже вода до пивниць въ домахъ положеныхъ надъ рѣкою.

— Стерво за мясо. Мешканцѣ Кракова дуже теперь обуреній, бо довѣдалися, що мясо свиньске и волове, узнане ветеринаремъ за шкôдливе и закопане въ земли, — продавано вôдтакъ людямъ въ Краковѣ и въ околици на ѣду. Вôдразливый сей злочинъ выкрыто припадкомъ. Паробокъ Іосифъ Зборовскій посваривъ ся зъ кракôвскимъ лупѣємъ Козловскимъ о те, що той годує его мясомъ зловленыхъ псôвъ. Козловскій кинувъ ся на него и загрозивъ, що на куснѣ посѣче его, коли кому про се слово писне. Але Зборовскому удалось утечи до рѣзника Приємского и єму сказавъ вôнъ, що лупѣй Козловскій выкопує мясо зъ хорои худобы и при помочи своеи доньки чи выхованицѣ, Кароліны, продає се стерво бѣднѣйшимъ людямъ на ѣду. О тôмъ увѣдомлено старшину цеху рѣзницкого, п. Армуловича, той скликавъ выдѣловыхъ и всѣ пошли до маґістрату и до прокураторіѣ. Зверхнôсть громады Ґжеґужки, де стерво закопувано и де той лупѣй мешкавъ, розслѣдила землю, въ котрôй лупѣй повиненъ бувъ закопувати стерво, и заявила такъ: „Въ послѣднихъ трехъ тыждняхъ сконфіскованo богато свиней и передокъ бугая, що важивъ до 300 клґ., а тымчасомъ въ земли найдено лишь останки псôвъ и коней и два недорослй теляга, але вже безъ задкôвъ“. Прокураторія зачала слѣдство и можна сподѣвати ся, що славный кракôвскій лупѣй довго посидить собѣ у вязници, а тымчасомъ се нехай буде наукою для всѣхъ бѣдакôвъ, якъ они повинній пильнуватись при купованю мяса. Злй люде, що не дбають про здоровлє ближныхъ, ще не перевелись. Отъ н. пр. комісія санітарна найшла кôшь зъ яриною схованый до другого дня въ такôмъ мѣсци, де пѣшки ходить ся.... И тую ярину була бы перекупка продавала на другій день людямъ. Перекупку и сторожа каменицѣ арештовано.

— Въ Знаймѣ на Моравѣ завалила ся стародавна вежа т. зв. розбôйнича, передвчера въ ночи. Була то осьмигранна будова зъ тесового камѣня, надъ 30 метрôвъ высока, що стояла по серединѣ тамошного бровару, а нарôдъ звавъ єѣ „вежею розбôйникôвъ“ тому, бо ще въ 15 столѣтю крывъ ся въ нѣй якійсь ославленый и страшный розбôйникъ зô своими товаришами. Недавно оглядала ту вежу будôвнича комісія и була тои гадки, що треба буде дещо направити; вже й проготовлено ся до направы, ажь вежа передвчера вже й завалилась. На долинѣ тои вежѣ мешкала родина машиніста зъ бровару. Она спала, коли вежа завалилась. Двоє людей уже вытягнено зъ пôдъ камѣня неживыхъ, одну особу добуто, ледви живу, а однои годѣ вôдшукати.

— Обачный властитель гостинницѣ. До одного готелю коло Бреґенціѣ въ Тироли заѣхала була зъ полудневои Нѣмеччины ґрафиня Валєрія К., перебула тамъ кôлька днѣвъ и вынесла ся въ ночи зъ него полишивши 290 зр. довгу и всѣ свои рѣчи. Обачный властитель готелю давъ заразъ знати до поліціѣ, котра выслѣдила ґрафиню и дала ѣй вôльне помешканє въ — арештѣ. Тымчасомъ свояки ґрафинѣ надôслали грошѣ и заспокоили властителя готелю. Обачный гостинникъ, не хотячи стратити доброго гостя, удавъ ся заразъ на поліцію зъ просьбою, щобы графиню выпустили; заѣхавъ вôдтакъ своимъ повозомъ передъ арештъ, взявъ ґрафиню и завѣзъ назадъ до свого готелю, де она ще й теперь спокôйно собѣ проживає.

— Бѣда зъ красою. Дехто думає, що краса — то богацтво, а дехто й каже: Не роди ся краснымъ, але й щаснымъ. Одно и друге правда, та щобъ краса була перешкодою до службы, то ще мабуть не лучалось. Тому кôлька днѣвъ у Вѣдни въ околицяхъ парку політехники, досвѣта стрѣтивъ поліціянтъ якусь дуже гарну дѣвчину. Она звала ся Матильда Меркль, мала сѣмнацять лѣтъ, а прохожувалась собѣ по парку у такъ незвычайну пору тому, бо по просту не мала де заночувати, безъ службы була. Отже увязнили єѣ за те, що волочить ся и ставили передъ судью. Тамъ пытають єѣ, чому она безъ службы. — „Ой Боже мôй, — каже дѣвчина — бо не маю щастя до службы.... Въ однôмъ мѣсци була я для панѣ господинѣ за.... за молода, а въ другôмъ не ласкава для — пана....“ Прикликана на свѣдка одна жѣнка, що службу роздає, потвердила слова Матильды, а судья увôльнивъ єѣ вôдъ всякои вины.

го дня. Въ нестямѣ не зважаючи на се, що чинить, що се не годить ся, ґрафиня пôрвала сей листъ и почервонѣла та побѣгла въ улицю. Остапъ спавъ твердо и не чувъ нѣчого.

Ледви вôдбѣгла Михайлина кôлька крокôвъ, вже зачала читати се письмо. Серце въ нѣй било ся, въ очахъ являлись искры, она ловила буквы и слова, та думки не могла довго поймати. Въ листѣ зъ початку писавъ Остапъ холодно о станѣ интересôвъ, вôдтакъ потѣшавъ его, доносивъ дещо, закидавъ ему, що въ такôмъ неладѣ покинувъ маєтокъ, а дальше писавъ:

„Я роблю, що можу и що повиненъ. Ты лишь одинъ може знаешь, якій тягаръ взявъ я на плечѣ; хочь его нѣхто не бачить, та вôнъ гнете мене такъ, що не знаю, чи жию, чи выдержу. Лише ты не думай собѣ, дорогій Альфреде, що тягаремъ для мене суть твои справы и маєтокъ; тягаръ той зовсѣмъ иншій и чей ты догадуешь ся, якій вôнъ. Зъ послѣднои нашои розмовы я дознавъ ся, що ты се прочувъ, догадавъ ся. По щожь мемѣ крити ся передъ тобою? Я поважавъ и любивъ єѣ такъ, якъ мабуть нѣхто нѣкого на свѣтѣ не любивъ такъ. Для чистыхъ споминôвъ про ню я посвятивъ цѣле житє, вырѣкъ ся єѣ, щобы жити лише мрѣями. А ты немилосерно роздеръ мои незагоєній раны и тому кровь плыве.

Горе тобѣ, Альфреде! Ты не бувъ гôдный єѣ, бо ты не змôгъ зробити єѣ щасливою. Я бачу сльозы єѣ, бачу смутокъ и чую, що тая душа бажає чогось бôльше, якъ ты ѣй можешь дати. Твоя вина! Ты не дбавъ о ню такъ, якъ она на се заслужила, не любивъ и не поважавъ; — ты вѣривъ въ ню, а не працювавъ досыть для єѣ щастя. А нинѣ она полишена сама собѣ и въ такôмъ положеню! А я на се дивлю ся!

Та ты не лякай ся о свôй скарбъ, я чую, що жадному приятелеви не можна вѣрити такъ, якъ менѣ, хочь нѣхто може не посвятивъ ся такъ, якъ я. Тутъ я слуга, тутъ я Остапъ, твôй пôдданый! И закимъ прибувъ я ту, то межи своими споминами а дѣйстностію поставивъ я зелѣзну запору; я спогнивъ себе нарокомъ — я оженивъ ся. Ты не знаешь, ты не будешь нѣколи знати, що я для тебе зробивъ“.

Михайлина не читала бôльше; лише двѣ думки звенѣла ѣй въ ухавъ и серци: вôнъ справдѣ оженивъ ся и вôнъ оженивъ ся нарокомъ. Листъ выпавъ ѣй зъ рукъ, она пôдняла его, побѣгла до спячого Остапа, кинула єму пôдъ ноги и скоро скрыла ся за дерева старого города.

Хто зможе теперь змалювати єѣ чутє? Я не зможу.

Въ серци чоловѣка такъ, якъ у фізичнôмъ свѣтѣ, чутя суть красками; кôлька ихъ складає ся на цѣлу ґаму свѣтла, але вôдтѣнки ихъ, комбінації и перемѣны суть безмежнй. Мовою то такъ, якъ рысовникъ олôвцемъ, можна вôддати лише головнй черты чутя, а всѣ они являють ся зъ пôдъ нетерпеливои руки сѣрыми и темными, бо рука вôдтворює лише сухй формы живого житя.

Ранокъ бувъ парный и сонце пôднесло ся вже высоко, коли пробудивъ ся Остапъ, бôльше сномъ втомленый, якъ покрѣпленый. Вôнъ побачивъ у своихъ нôгъ листъ, пôднявъ его и скорымъ крокомъ пôшовъ до двора, въ котрôмъ мешкавъ.

Въ дорозѣ звернувъ его увагу незвычайный крикъ, що долѣтавъ зъ далека зъ села. Вôнъ прочувъ якусь пригоду та ще не мôгъ єѣ зрозумѣти. Вôнъ видѣвъ, якъ люде громадились на улици и товпою бѣгли до двора. Подвôре було вже майже повне людей, а дикій крикъ долѣтавъ що разъ выразнѣйше до Остапа.

Скорымъ крокомъ поспѣшивъ ся вôнъ на се мѣсце, де здавалось, весь нарôдъ збирає ся. Цѣле село було вже ту; на лицяхъ людей знати було гнѣвъ и ненависть; всѣ зôйшлися разомъ та додавали собѣ вôдваги до якогось вчинку. Лиця селянъ були хмарнй, очи страшнй, закровавленй, волосе побурене, а руки держали сокиры, косы, граблѣ и цѣпы, неначе збрую яку на ворога, а не якъ знаряды до спокôйнои працѣ. Закимъ дôйшовъ Остапъ до подвôря, побачивъ вôнъ, якъ Михайлина майже божевôльна утѣкала; вôддала єму сына и глянувши непритомно, ледви вымовила: Ратуй насъ, ратуй насъ! — а вôдтакъ зомлѣла и упала. Жѣнки стали приводити єѣ до памяти. Бондарчукъ оставивъ имъ дитину и сейчасъ пôшовъ противъ розлюченои товпы, котра ломила вже дверѣ хутора, хотѣла пôдпалити будынокъ та кричала, щобы дати ѣй въ руки економа.

— **Цикльонъ въ Полеселля**, о котрôмъ мы вже коротко доносили, зруйнувавъ тамъ 40 домôвъ и звaливъ ратушь. Всѣ дерева повыриванѝ зъ корѣнемъ, стовпы телеґрафічнѝ лежать на земли, збôже поровнюшене на всѣ чотири стороны свѣта, а дороги попсутѝ такъ, що ѣхати ними годѣ. Въ катастрофѣ тôй погинули и люде; двохъ убитыхъ уже найдено. Одного наполоханого вояка пôднѣсъ вихоръ у воздухъ и кинувъ на дахъ дому. Ту чепивъ ся воякъ зô всѣхъ силъ даху, та орканъ пôрвавъ его якъ солому и кинувъ знову на улицю. Вôнъ мае тяжкѝ раны, але не небезпечнѝ.

— **Равашоль жие!** Таку неимовѣрну поголоску подала тому кôлька днѣвъ одна париска часопись. Розумѣе ся, се неправда, та цѣкаво, якъ Французъ Француза дурить. Ото сказано въ тôй ґазетѣ, що день передъ своею смертію казавъ собѣ Равашоль прикликати священика. Той прийшовъ и оба остали самѝ у вязници. Скориставъ зъ того Равашоль, убивъ священика, убравъ ся въ его одежу и нѣкимъ не зачѣпаный вышовъ зъ вязницѣ. Приходить судова комісія досвѣта, щобы Равашоля стяти, а ту про него анѣ слыху. Головонько бѣдна! що робити? Нехай лише розôйде ся вѣстка по Франціи, що Равашоль утѣкъ, то халепа така, що правительству годѣ на улици показати ся. Рада въ раду, вывели иншого злочинця, стяли ему якъ треба голову, а люде думають, що то Равашоль згинувъ. Отъ выдумки зô старыхъ кримінальныхъ романôвъ.

— **Зновъ дінамітъ!** Пôдчасъ процесіѣ въ Кальтанісетта на Сициліи, дня 18 с. м., пôдкинувъ якійсь злочинець три бомбы, котрѝ выбухли и ранили тяжко 16 особъ, понищили образы и ушкодили такожь кôлька домôвъ.

Всячина.

— **Горы валять ся.** Въ Тироли за тунелемъ пôдъ горою Арльберґъ завалились горы и зъ нихъ скотилось тôлько скалъ и камѣня, що зôрвали шляхъ зелѣзницѣ, довгій на 300 метрôвъ, поломили мôстъ и вкрыли дорогу на девять метрôвъ высоко. Теперь доносять про сю катастрофу близшѝ вѣсти. Горы тѝ валять ся разъ тому, що пôдъ ними крые ся вульканічна сила, а вôдтакъ и задля того, що дощѣ пôдмыли въ богато мѣсцяхъ скалистѝ поклады. Отже огонь и вода суть причиною катастрофы, котра зачалась она 9 с. м. Скалы засыпали того дня цѣлу дорогу. На другій день повторилось то само; камѣне засыпало вже цѣлу долину; инжинеры и робôтники ледви зъ житемъ утекли. Дня 13, 14 и 18 с. м. зновъ рушились горы та неначе стрясли зъ себе купы тяжкихъ скалъ и дотепер ще они рушають ся, мовь живѝ; нехай лишь дощь упаде або буря прийде, то знову покотять ся въ низъ осуги камѣня. Тутъ и видко, яка незначна есть сила людска супротивъ силы природы. Цѣла долина, широка на 300, а довга на 1000 метрôвъ, засыпана скалами. Тысячь робôтникôвъ працюе надъ направою шляху зелѣзничого, але декотрѝ инжинеры радять повести шляхъ иншимъ мѣсцемъ, бо дотеперѣшнымъ небезпечно. Двацять робôтникôвъ зô свистаками стоить и пильнуе, чи не валить ся зновъ яка гора. Множество людей, малярѣ, фотоґрафы, и т. д. сходять ся дивитись на сю катастрофу. Слѣдство показало, що якъ коло Шамунѝ въ Франціи, такъ и ту отворило ся озеро мѣжь скалами на горахъ, пôдмулило ихъ и розсадило. Осуги здерли мовь траву цѣлый лѣсъ зъ горъ; потôкъ Альстеръ перекинули до иншого русла и змели зъ лиця землѣ кôлька хатъ. Понизше стаціѣ Лянґенъ утворилось нове, зелене озеро, зъ котрого сторчать дахи домôвъ, смереки та модрина. Въ чудовôй мѣсцевости Клестерле пôрвала осуга пôвъ дому, убила молоде подружє, а стрыхъ зô спячимъ тамъ паробкомъ понесла филя далеко. Вôнъ спавъ и ажь зъ зимна пробудивъ ся та побачивъ ся засыпанымъ скалами. Филя болота пôрвала и колыску зъ двомѣсячною дитиною маленькою та занесла на се море камѣня. Крикъ дитины почули люде рано и спасли еѣ. Заразъ пустили люде чутку, що ся дѣвчинка свята; кождый хотѣвъ еѣ взяти за свою, а кожда молодиця хотѣла еѣ кормити. Вôйтъ взявъ еѣ собѣ, а Намѣстникъ вызначивъ дѣвчинцѣ 5000 зр. посагу. Тожь то колись паробки тирольскѝ будуть битись о ню! Лявина спинилась на однôмъ домику мурованôмъ и пôшла въ двѣ противнѝ стороны. Черезъ те село вышло цѣло. Тому теперь селяне правлять молебень на тôмъ домику. На мѣсце катастрофы прибувъ президентъ зелѣзниць, дръ Билиньскій.

Не зважаючи на небезпечнôсть, на лютôсть народу, Бондарчукъ скочивъ просто до хутора, окруженого людьми, и вôдпихаючи тыхъ, що ломили дверѣ, крикнувъ сильнымъ, приказуючимъ голосомъ: — Прочь зъ вôдси!

Хлопы глянули на него, кôлькохъ застановило ся и призвычаенѝ до послуху, вже мали уступитись, коли двохъ чи трохъ, бôльше розлюченыхъ та заѣлыхъ, попхали его та зачали кричати:

— Дайте намъ того пса! Дайте намъ того розбôйника, а нѣ, то спалимо, все спалимо, знищимо!

Першому, що зъ сокирою стоявъ біля дверей, Остапъ вырвавъ еѣ и певный себе, крикнувъ ще разъ грôмко:

— Сейчасъ уступѣть ся зъ вôдси! Кажѣть, чого вамъ треба? По що сей розбôй? Нехай выступить той, що кривду мае, и нехай каже!

— Забирай ся ты самъ зъ вôдси! — крикнули декотрѝ.

— Та выслухайте его впередъ! — сказали декотрѝ повôльнѣйшѝ.

— Вали дверѣ!

— Хто посунесь до дверей, тому — ѣй Богу — розчерепю сейчасъ голову, якъ розбишацѣ — крикнувъ Бондарчукъ. — Стôйте и говорѣть, чого вамъ треба?

(Дальше буде.)

Конкурсъ.

Выдѣлъ рускои Бурсы тернопôльскои подае симъ до загальнои вѣдомости, що зъ початкомъ р. ш. 1892/3 знайде 34 питомцѣвъ, котрѝ мають намѣрене ходити до школъ въ Тернополи, помѣщене въ Бурсѣ рускôй пôдъ слѣдуючими условіями:

I. Родичѣ а взглядно опѣкуны мають найдальше до 15-го серпня с. р. надослати свои прошеня до выдѣлу Бурсы тернопôльскои на руки предсѣдателя дра Володимира Лучаковского. До прошень належить прилучити: а) свѣдоцтво шкôльне зъ послѣдного курсу; б) декляраціо, що зъобовязують ся мѣсячно доплачувати 7—20 зр.; в) свѣдоцтво убожества, доплачуючѝ же 10 зр. або бôльше не предкладають свѣдоцтва убожества.

II. Вôдъ кандидатôвъ вымагае ся: а) бодай вдоволяючого успѣху въ наукахъ и доброи ноты въ обычаяхъ; б) доброго здоровля. Бувшѝ питомцѣ якъ такожь ученики зъ громадъ, котрѝ рôкъ рôчно причиняють ся датками на Бурсу, мають першеньство при рôвныхъ даныхъ.

III. Родичѣ принятого до Бурсы питомця обовязанѝ при вступѣ зложити: а) 2 зр. 50 кр. (т. е. 1 зр. членьску вкладку а 1 зр. 50 кр. за зъужиткованe инвентаря); б) декляровану квоту складати мѣсячно або квартально зъ горы; в) всякѝ грошѣ на потребы шкôльнѝ питомця складати на руки управителя; г) желаючѝ, щобы ихъ дѣти учили ся музики, мають платити 1 зр. мѣсячно на учителя музики.

IV. На вступѣ до Бурсы мають питомцѣ выказати ся достаточнымъ бѣлемъ, 5 паръ, бѣля, 4 ручники, 4 пошевки, 4 простирала, сѣнникъ, подушку, ковдру и накривало на лѣжко, одежу лѣтну и зимову.

Хотячѝ отримати вôдповѣдь на свое прошене, повиннѝ долучити карту кореспон. або марку почтову 20 кр. (на прилоги за почтовою розпискою).

Питомцѣ одержать: а) помешкане, харчь, опалъ, свѣтло, послугу, пране (помѣщенѝ будуть въ комнатахъ по 2, 3, 4 або найбôльше 5; б) доглядъ надъ наукою черезъ домашныхъ инструкторôвъ; в) способнôсть придбати иншихъ вѣдомостей теоретичныхъ и практичныхъ.

Управляти выхованемъ питомцѣвъ и наглядати лично надъ домашнымъ и товарискимъ поведенемъ буде о. Володимиръ Громницкій, котрый удѣлить родичамъ всякихъ близшихъ поясненъ.

Вôдъ выдѣлу Бурсы рускои въ Тернополи. Дръ Вол. Лучаковскій, о. Волод. Громницкій.

Телеграмы.

Вѣдень 27 липня. Міністеръ фінансôвъ дръ Штайнбахъ, одержавъ ордеръ зелѣзнои короны первои клясы.

Шартръ 27 липня. Холера въ домѣ притулку для слабыхъ на умѣ, слабне.

Петербургъ 27 липня. Въ Ґурієвѣ, (уральска область при устю Уралю до Каспійского моря) померло на холеру 7 людей; въ Соломякахъ ставропольскои ґуберніѣ 28; на стаціяхъ карантанныхъ въ Керчу и Феодозіи на Кримѣ по трое людей.

Парижь 27 липня. Temps дôстала зъ Портоново въ Дагомею вѣсть, що якійсь аґентъ нѣмецкій, котрый перебувае въ Віду, учить войско дагомейского короля стрѣляти зъ пушокъ.

Літтіхъ 27 липня. Въ процесѣ анархістôвъ Моано и его товаришѣвъ, засуджено Моана на 25, Вольфа и Боаля на 20, Матісена, Маркоттого, Лякроа и Носета на 15 лѣтъ тяжкои роботы примусовои, Ганзена на 10 лѣтъ, а Ґільмота на 3 роки вязницѣ; прочихъ увôльнено.

Курсъ львôвскій

зъ дня 26 липня 1892.

	платять		жадають	
	зр.	кр.	зр.	кр.
1. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	324	—	330	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	211	—
2. Листы заставнѝ за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	101	—	101	70
„ „ 5% выльос. въ 10% прем.	107	50	108	20
„ „ 4½% льос. въ 50 лѣт.	98	25	98	95
Банку краев. 4½% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	70	97	40
„ „ 4% льос. въ 41½ лѣт.	95	10	95	80
„ „ 4½% льос. въ 52 лѣт.	99	40	100	10
„ „ земск. 4% льос. въ 56 лѣт.	94	70	95	40
3. Листы довжнѝ за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	60	—	63	—
„ „ „ „ „ „ (5%) 2½%	52	—	55	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облиґі за 100 зр.				
Индемніз. гал. 5%	104	50	105	20
Гал. фонд. проп. 4%	94	—	94	70
Облиґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	—	—	—	—
„ „ „ „ 5% II „	101	—	101	70
Позич. кр. въ р. 1873 по 6%	104	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по 4½%	97	60	98	30
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	40	92	10
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	22	75	24	75
„ Станіславова	29	50	32	50
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	50	17	80
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	12	—	12	30
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	64	5	74
Рубель паперовый	1	17—	1	19—
100 марокъ нѣмецкихъ	58	35	59	—

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Лєнґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця перероблены̂й на бальсамъ, набирає вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлює ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стає свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжує морщины на лици и вôспôвку и надає ему краску молодости; шкôрѣ надає вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усороняє веснѣвки, родимѝ плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Лєнґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

ПРИГОТОВЛЕНЄ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

Ц. И К. ВОЙСКОВѢ ШКОЛЫ

почипає ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ женѝ и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товаровъ кольоніяльныхъ, по дрогеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, также по цукорняхъ.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признанє, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обємъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовѝ и господарскѝ обявы обширно и предметово.** Всежъ при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якѝ на насъ накладає побôльшенє обєму, **высокôсть предплаты** зôстає **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаємо знайти бôльше розповсюдненє.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатѝ змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выданє

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новѝ, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Поручає ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера у Львовѣ.

30

Зъ друкарнѣ В Лозиньского, пôдъ зарядомъ В И. Вебера